

VIZITA DELEGATIEI DE STAT A R. P. ROMINE ÎN R. S. F. IUGOSLAVIA

In mijlocul locuitorilor comunei Domjale

Telefoto : AGERPRES

După cum se știe, la invitația președintelui Republicii Socialiste Federative Iugoslavia Iosip Broz Tito, o delegație de stat a Republicii Populare Romine condusă de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Stat al R.P. Romine, prim-secretar al C.C. al P.M.R., întreprinde o vizită în Republica Socialistă Federativă Iugoslavia.

Din delegație fac parte tovarășii Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri al R. P. Romine, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., Emil Bodnăraș, vice-președinte al Consiliului de Miniștri, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., Alexandru Birlădeanu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, membru supleant al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe, precum și Aurel Mălnășan, ambasadorul R. P. Romine la Belgrad.

Delegația este însoțită de consilieri și experți.

În cadrul vizitei pe care delegația de stat a R. P. Romine, condusă de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, o face în R. S. F. Iugoslavia, ziua de miercuri a fost consacrată cunoașterii unor realizări din R. S. Slovenia.

Krani... Acest oraș sloven, construit într-un peisaj de o mare frumusețe, între culmile înzăpezite ale munților Karavanko și ale Alpilor Kamnici, pe ale cărui meleaguri se aflau în vremuri străvechi așezări ilirice și celtice, a devenit astăzi cunoscut prin produsele marii uzine de echipament electric și mecanică fină „Iskra”.

În cursul dimineții oaspeții romini au vizitat această uzină împreună cu personalitățile oficiale ale R. S. F. Iugoslavia care însoțesc pe oaspeți în cursul călătoriei prin țară, precum și Miha Marinko, secretar al C.C. al U.C. din Slovenia și Ivan Macek, președintele Skupștinei R. S. Slovenia și alți conducători ai acestei republici.

În continuarea vizitei în R.S. Slovenia, oaspeții romini au vizitat apoi câteva secții ale Combinatului agricol „Liubliana”. Creată în 1959, această întreprindere agro-zootehnică cuprinde 15 secții specializate

în producția de lapte, îngrășarea de vite cornute pentru tăiere, creșterea de păsări și producția de ouă.

La secția Smladnik, specializată în îngrășarea vitelor cornute, oaspeților li s-a prezentat modul de organizare a fermei, sistemul de furajare folosit. În prezent, secția are o capacitate de îngrășare de 3 700 bovine. Folosirea concentratelor în hrana animalelor permite sporirea rapidă a greutateii acestora. Combinatul dispune de o fabrică de furaje concentrate și de instalații mecanizate pentru alimentarea și îngrijirea animalelor. Aceasta a permis să crească numărul de animale care revin în îngrijirea unui muncitor.

În drumul spre secția Ihan a combinatului de la Liubliana, delegația a fost întâmpinată în comuna Domjale de un mare număr de lo-

cuitori, care au făcut oaspeților romini o caldă manifestare de prietenie. În numele concetățenilor săi, Miro Varšek, secretarul Comitetului comunal al U.C. din Slovenia, a adus oaspeților un călduros salut și i-a rugat să semneze în cartea de onoare. Tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ion Gheorghe Maurer și ceilalți membri ai delegației s-au fotografiat împreună cu grupul de pionieri care le-a oferit flori.

Secția de la Ihan a combinatului, care este specializată în creșterea porcilor, are o capacitate de 30 000 capete pe an. Colectivul secției a obținut rezultate bune în îngrășarea de porci. Discutind cu specialiștii de aici, membrii delegației s-au interesat de modul de stabilire a rațiilor și conținutul hranei animalelor, de mecanizarea transpor-

tului concentratelor și sistemul de încălzire și aerisire a hălelor, de felul în care se face selecția materialului de reproducție.

Conducătorii combinatului s-au interesat de modul de organizare a gospodăriilor agricole de stat din țara noastră, de sistemul de hrănire a animalelor în aceste unități. Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a vorbit amănunțit despre realizările obținute în acest domeniu în țara noastră cit și despre orientarea care călăuzește dezvoltarea pe viitor a G.A.S. — profilarea, specializarea și concentrarea producției agricole. Conducătorul delegației romine a propus ca specialiștii iugoslavi de la acest combinat să facă schimb de experiență cu specialiștii romini din același domeniu. Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a apreciat pasiunea de muncă a specialiștilor de la Combinatul agricol Liubliana și le-a urat să obțină în viitor rezultate și mai bune.

★

Președintele Skupștinei R. S. Slovenia, Ivan Macek, a oferit o masă oficială în cinstea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Stat al R.P. Romine, prim-secretar al C.C. al P.M.R.

Tovarășii Ivan Macek, Ion Gheorghe Maurer și Gheorghe Gheorghiu-Dej au rostit toasturi.

După dejun, care s-a desfășurat într-o atmosferă foarte cordială, Gheorghe Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Stat al Republicii Populare Romine, și membrii delegației de stat și-au luat rămas bun de la gazdele lor și, însoțiți de Miha Marinko, secretar al C.C. al U.C. din Slovenia, s-au reintors la Brdo, lângă Kranj.

★

Miercuri după-amiază au continuat la Brdo convorbirile între delegația R. P. Romine, condusă de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Stat al R. P. Romine, prim-secretar al C.C. al P.M.R., și delegația R. S. F. Iugoslavia condusă de tovarășul Iosip Broz Tito, președintele R. S. F. Iugoslavia, secretar general al U.C.I.

Convorbirile s-au desfășurat într-o atmosferă cordială.

Oaspeții romini într-una din secțiile Uzinei de echipament electric și mecanică fină „Iskra”

DESPRE CINEMATOGRAFUL SĂTESC DIN VEZEND

Festivalul filmului la sate a câștigat simpatia și aprecierea oamenilor muncii din agricultură, al căror interes pentru arta cinematografică a crescut în mod considerabil de la un an la altul. Prin graiul simplu și convingător al imaginii, filmul artistic de lung și de scurt metraj, documentarele agrozootehnice și de știință popularizată oferă milioane de spectatori ai satelor noastre colectivizate clipe de destindere și de cunoaștere a celor mai noi realizări din toate domeniile de activitate. De aceea, filmul, alături de celelalte manifestări culturale, își aduce contribuția sa importantă la dezvoltarea conștiinței socialiste a oamenilor muncii de pe ogoare, la îmbogățirea cunoștințelor lor agrozootehnice și de cultură generală, la întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor agricole colective.

Deosebit de valoroase sînt ideile, sentimentele și învățămintele pe care le transmite filmul publicului spectator. Filmele documentare cu caracter agrozootehnic și cele de știință popularizată sînt foarte mult îndrăgite de colectivități, pentru că prin mijlocirea lor ei desprind învățăminte prețioase pe care le folosesc în munca și viața lor de zi cu zi. Iată câteva exemple :

În unele sate muntoase din regiunea Cluj existau, pînă nu de multă vreme, bătrîni care susțineau că nici vița de vie, nici pomii fructiferi nu vor rodi niciodată prin aceste locuri. După ce au vizionat filmele : „Din pămînturi sărace, vii și livezi floritoare”, „Rodirea în fiecare an a mărului”, „Ocotirea livezilor” etc., colectivității din satele respective s-au convins însă că în ciuda obiceiurilor moștenite și în aceste sate se pot cultiva pomi fructiferi și vița de vie și au purces la zapt.

FESTIVALUL
FILMULUI
LA SATE

Filmele „Recolte mari prin irigații”, „Legume în sere și răsadnițe” etc. au influențat pe membrii numeroaselor gospodării agricole colective din localitățile situate pe cursurile râurilor Someș, Mureș, Olt și Argeș în extinderea sectorului legumicol și folosirea intensă a irigațiilor după metodele recomandate în aceste filme.

Brigadierul Gh. Istrate din comuna Daia Română, regiunea Hunedoara, vizionînd filmul documentar „Puterea pîinii” a avut prilejul să cunoască atît realizările colectivităților din comunele Micești și Cilnic, cît și metodele care le-au înlesnit obținerea unor asemenea rezultate. El s-a gîndit mult la ceea ce a văzut pe ecran și mai ales la ce s-ar putea aplica și în gospodăria lor colectivă. Nu după multă vreme, într-o adunare generală a gospodăriei colective, Gh. Istrate a propus o serie de măsuri, printre care : mărirea suprafeței cultivate cu vița de vie pînă la 100 ha, creșterea producției de lapte pe cap de vacă furajată pînă la 2.000 litri și altele.

Aș vrea să mai pomenesc de o emoționantă scrisoare pe care am primit-o de la o tînără dintr-o gospodărie colectivă din Moldova. Scrisoarea ilustrează efectul pe care-l au filmele asupra educării oamenilor muncii din agricultură în spiritul moralei noi, socialiste. Tre-cînd peste sentimentele și voința fetei, părinții voiau s-o mărite cu un bărbat ales de ei. Fata iubea un tînăr orfan care nu reușise să-și înjghebeze o gospodărie. După ce a vizionat filmul sovietic „Socoteli greșite”, mama fetei a început să gîndească altfel. Ea a înțeles că astăzi, la noi nu mai contează zestrea, că orice om cinstit și harnic care muncește cu drag are posibilități nemăsurate să-și făurească un viitor fericit. L-a convins și pe tatăl fetei. În cele din urmă tînăra s-a căsătorit cu alesul inimii ei.

Festivalul filmului la sate prilejuește în fiecare an organizarea unor interesante și variate manifestări culturale. În cele mai multe sate, filmul documentar este folosit tot mai mult în sprijinul învățămîntului agrozootehnic, dînd astfel cursanților posibilitatea să-și completeze cunoștințele dobîndite din lecțiile predate. Ciclurile de conferințe din cadrul căminelor culturale sînt ilustrate cu filme corespunzătoare, pe marginea cărora se poartă discuții.

Recenziile, seri literare-cinematografice, prezentări de filme, discuții cu spectatorii, concursurile „Drumeții veseli” și „Cine știe, câștigă” — iată doar cîteva din manifestările cu filmul pe care căminele culturale au datoriat să le organizeze în perioada festivalului și care, fără îndoială, contribuie la îmbogățirea vieții culturale a satelor în timpul lunilor de iarnă.

Anul acesta Festivalul filmului va aduce un număr sporit și variat de filme artistice și documentare pe ecranele cinematografulor sătești și ale caravanelor cinematografice.

Filmele românești „Lupeni 29” și „Codin”, de o mare valoare artistică, premiate la festivaluri internaționale, îmbogățesc repertoriul festivalului.

Din filmele sovietice amintim : „Printre oameni buni”, emoționanta poveste a unei colhoznice, „Să ne trăiești Gnat”, film închinat eroismului în muncă al oamenilor sovietici.

Milioanele de spectatori de la sate vor avea prilejul să vizioneze, în cadrul festivalului, numeroase și interesante documentare agrozootehnice și de știință popularizată, dintre care amintim : „Porumbul hibrid asigură recolte bogate”, „Culturi intercalate și succesive”, „Bolile și dăunătorii cerealelor”, „Oameni bogați”, „Înainte de apariția omului”, „Din trecutul pămîntului” și altele.

Festivalul filmului pentru sate, care se va desfășura între 1 decembrie 1963 și 31 ianuarie 1964, va satisface exigențele sporite ale spectatorilor și va contribui la ridicarea nivelului cultural și științific al oamenilor muncii de la sate, la educarea multilaterală a tărînimii noastre collectiviste.

OVIDIU ANDREI
director adjunct al Direcției rețelei cinematografice și difuzării filmelor

Un afiș, așezat în fața căminului cultural din comuna Vezend, raionul Carei, arată : „Astă seară, la orele 20, va veni loc o călătorie pe hartă, cu ajutorul filmelor documentare. Conferențiar : profesorul Emil Pătcan. Vor rula filmele : „Băile Herculanee”, „Pe valea Oltului”, „Călătorie în Deltă”, „Oameni pe Trotuș”.

S-au adunat în dreptul panoului de afișaj mai mulți colectivități. Ne apropiem și noi, pentru a le afla părerea în legătură cu această acțiune a căminului cultural, precum și cu alte probleme legate de activitatea cinematografului din comuna lor. Iată cîteva puncte de vedere :

Nicolae Cornoc, colectivist fruntaș : Diseară nu voi lipsi de la cămin. Am mai asistat și la alte „călătorii pe hartă”, dar aceasta se anunță parcă și mai interesantă. Datorită filmelor, vom avea prilejul să admirăm cu ochii noștri frumusețile și bogățiile patriei. În ceea ce mă privește, aș dori ca tot mai des să fie prezentate la cămin filme documentare în legătură cu temele conferințelor, ale serilor de întrebări și răspunsuri, jurnalelor vorbite, serilor de calcul ce au loc aici.

Victor Sîru, îngrijitor la ferma de vaci a gospodăriei : Sînt și eu de aceeași părere. Prin prezentarea unor astfel de filme, nu am avea cu toții decît de câștigat. Iată, de pildă, eu sînt nelipsit de la conferințele în care ni se vorbește despre felul cum trebuie îngrijite animalele. N-am nimic de spus : conferințele sînt foarte interesante. Cred însă că ele ne-ar fi de și mai mare folos dacă la sfîrșit ni s-ar prezenta filme care să întregescă cele spuse de conferențieri. Am auzit că există destule filme și jurnale agricole despre viața și munca îngrijitorilor de animale. De ce ajung însă acestea atît de rar în comuna noastră ?

Ion Gozaru, colectivist din brigada a II-a de cîmp : Același lucru se poate spune și despre filmele privind popularizarea diferitelor metode agrotehnice în cultura porumbului, a grîului, sfeclei de zahăr, florii-soarelui. Cît de folositoare ne-ar fi aceste filme, acum, cînd la gospodărie a început învățămîntul agricol, iar la cămin se ține ciclul de conferințe agricole !

Pavel Costin, tînăr colectivist : Și eu aș avea de spus cîteva cuvinte despre filmele artistice care rulează la cinematograful nostru. Dar, pentru aceasta vreau să amintesc mai întîi despre cîteva cărți care mi-au plăcut foarte mult.

O MONUMENTALĂ
FRESCĂ ISTORICĂ

TUDOR

Figura luminoasă și personalitatea multilaterală a lui Tudor din Vladimiri l-a preocupat de multă vreme pe scriitorul Mihnea Gheorghiu. Mai multe lucrări, printre care o piesă de teatru, avînd același erou central au precedat scenariul care stă la baza ultimei producții a Sudioului cinematografic „București”. Cercetînd toate mărturiile epocii, documentîndu-se în locurile pe unde a trăit și a luptat Tudor Vladimirescu, folosînd tradiția orală despre eroul intrat în baladă, scriitorul și-a întrecut cu mult celelalte încercări pe această temă. Depășind cadrul unei simple biografii, autorul aduce în centrul acțiunii pe adevăratul erou al filmului — poporul — cei mulți și împilați cărora Tudor le-a jertfit întreaga sa viață și din mijlocul cărora se desprinde figura sa măreață ce personifică cele mai înalte năzuințe ale maselor. Prin bogăția de idei, prin conturarea solidă a personajelor, prin evitarea oricăror schematismes, prin autenticitatea cu care sînt prinse în dialog atît savoarea limbajului popular cît și multe din frazele rămase celebre ale lui Tudor, scenariul este o veritabilă operă literară, ce a creat regizorului și interpreților premisele unei interpretări de succes.

Folosînd un asemenea scenariu, regizorul a realizat o monumentală frescă istorică, punînd un deosebit accent pe desfășurarea mișcărilor de masă. La realizarea acestei viguroase epopei populare și-au dat concursul nu mai puțin de 130 de actori și 6.800 de colectivități olteni ce au făcut figurație (s-a filmat chiar în cîmpia Padeșului unde și-a rostit Tudor vestita proclamație), stabilînd astfel adevărate

recorduri în materie ale cinematografiei românești. Dirijînd asemenea mase Lucian Bratu ne descoperă noi valențe ale talentului său mai puțin bănuite în realizarea sa anterioară („Secretul cifrului”). El a conceput filmul ca o operă de largă respirație epică, plină de dinamism, dar în același timp de o sobrietate și un laconism proprii artei contemporane. Remarcabile în acest sens sînt secvențele proclamației de la Padeș, grupul țărănilor băjănari sau trecerea Oltului.

La aceste reușite, un merit deosebit îi revine și operatorului. De altfel talentul său se face remarcabil chiar din imaginea inaugurată a filmului ; șirul impresionant al pandurilor profilat pe un cer întunecat își rămîne întipărit pe retină. Expresivitatea imaginilor, compoziția picturală a unor cadre (Tudor în tabăra sa aminteste de celebrul tablou al lui Aman), urmărirea atentă a ansamblului ca și a detaliului sînt calități de necontestat ale lui Costache Ciubotaru.

Ca și scenaristul, și compozitorul Gh. Dumitrescu a mai fost inspirat de figura conducătorului răscoalei de la 1821. Reluînd și prelucrînd o parte din cele mai izbutite pagini ale oratorului „Tudor Vladimirescu”, compozitorul a realizat o partitură cu certe rezonanțe populare, care se integrează organic acțiunii.

„Mîtreă Cocor” de Mihail Sadoveanu, „Setea” de Titus Popovici, „Așa s-a călit oțelul” de Ostrovski, „Pe Donul liniștit” de Mihail Șolohov, „Cărțile junglei” de Rudyard Kipling. După cîte știu, au fost realizate și s-au prezentat în țara noastră filme după toate aceste romane. L-am ruga pe tovarășul director al căminului cultural să ia legătura cu cei ce se ocupă de difuzarea filmelor în raion și să-i roage să trimită și la noi în comună astfel de filme. Sînt convins că prezentarea lor va fi cît se poate de binevenită, mai ales dacă va fi însoțită de recenzii ale cărților respective și de discuții despre unii eroi.

Se aflau de față și profesorul Emil Pătcan, directorul căminului cultural și învățătorul Gheorghe Șichet, operatorul cinematografic. I-am rugat și pe dinșii să-și spună părerea.

Emil Pătcan, directorul căminului cultural : Dorințele colectivităților sînt cît se poate de justificate. Oamenii vin la cămin, nu numai să se distreze, dar să și învețe. Iar cinematograful le poate fi de mare folos în această privință. De aceea ne-am și gîndit — ce e drept, cam tîrziu — să folosim filmul în completarea manifestărilor culturale. „Călătoria pe hartă” este doar un început. Cu prilejul Festivalului filmului la sate vor avea loc în comuna noastră seri tematice intitulate „Filmul agrotehnic în slujba obținerii unor recolte mai mari și a unor producții sporite de carne, lapte, lînă, ouă”, „Filmul și știința”, „Filmul ne ajută să ne îngrijim sănătatea”. Vom organiza, de asemenea, un concurs „Cine știe, răspunde” în legătură cu unele filme artistice și documentare prezentate la cinematograful din satul nostru. Am luat, de asemenea, măsuri să procurăm filme pentru ilustrarea lecțiilor și conferințelor pe teme agricole.

Gheorghe Șichet, operatorul cinematografic : Vreau să adaug la acestea că în ultima vreme a fost făcută o minuțioasă verificare a aparatului cinematografic, pentru înlăturarea unor defecțiuni. Li pot asigura pe colectivități că, în timpul Festivalului filmului la sate, vor avea cele mai bune condiții de vizionare.

Iar noi am adăuga : Nu numai în cadrul acestui festival, ci tot timpul. Tot așa cum este de dorit ca organizarea unor manifestări educative cu filmul să capete un caracter permanent.

TRAIAN LALESCU

Ampla distribuție aduce în fața aparatului de filmat o varietate de personaje cu caractere și acțiuni diferite și bine conturate creînd un impresionant număr de portrete cinematografice. Construind personaje complexe, interpretarea actoricească se caracterizează printr-o unitate de stil, prin sobrietate și trăire autentică și este un merit al regizorului că a reușit să închege astfel un colectiv de 130 de actori din generații și cu formații deosebite. Dintre aceștia ținem să remarcăm în primul rînd pe artistul poporului George Vraca în rolul complex al banului Brîncoveanu pe care-l redă într-o exemplară îmbinare a vorbirii și prestanței clasice cu jocul modern cinematografic. Portrete de neuitat realizează și Emanoil Petruț în rolul titular ca și Olga Tudora (Doamna Șuțu). Din restul impresionanței distribuției (repetăm, toată la nivel superior) mai cităm pe Mihai Pălădescu („doctorul”), Florin Scărlătescu (Filipescu-Vulpe), Alexandru Giugaru (Glogoveanu), Lica Gheorghiu (Aristița), Geo Barton (Benescu).

După „Valurile Dunării”, „Setea” sau „Lupeni 29”, filmul „Tudor” demonstrează din nou maturitatea cinematografului noastre.

VLADIMIR PANĂ

LA CEA DE-A TREIA LECȚIE

În aceste zile am poposit în comuna Gherăești, din raionul Roman. Aici colectiviztii au încheiat de-acum bilanțul recoltelor din acest an. Cifrele de plan au fost realizate la toate culturile, iar la grâu și la porumb au fost chiar depășite. Ne aflăm, așadar, în mijlocul unor colectivități harnice și pricepuți, care au dobândit astfel de succese datorită aplicării unor metode agrotehnice înaintate pe care și le-au însușit în cadrul cursurilor din iarna trecută. Aceasta este și explicația faptului că în anul acesta, cele 5 cercuri, patru pentru cultura plantelor de câmp și unul zootehnic, sînt frecventate de peste 250 colectivități.

★

La cercul cultura plantelor de câmp anul II, se preda lecția a treia intitulată „Soiurile de grâu ce se cultivă în țara noastră”. La întrebările recapitulative puse de tehniciana Maria Ailenei, din lecția anterioară: „Grîul — cerințele lui pentru vegetație” răspunsurile au dovedit însușirea temeinică a cunoștințelor.

Grîul este una din culturile care ocupă o mare suprafață din terenul arabil al gospodăriei colective „30 Decembrie”. În toamna aceasta s-au însămînțat peste 800 de hectare, de pe care colectiviztii vor să obțină producții sporite. De aceea, în această lecție, îi interesează în mod deosebit factorii agrotehnici care duc la obținerea unor recolte bogate de grâu. Expunerea leclerei Maria Ailenei despre soiurile de grâu, (însoțită de planșe, de spice și de câteva casete pline cu boabe din diferite soiuri) trezește un interes deosebit în rândurile cursanților.

„Ați văzut că pe măsură ce pămîntul se lucrează mai bine, la un nivel agrotehnic mai ridicat, sînt necesare și soiuri mai productive care să poată valorifica noile condiții create. Prin numeroasele experiențe făcute în diferitele stațiuni experimentale din țară cu un mare număr de soiuri, s-a putut stabili care sînt cele mai potrivite pentru diferitele zone”.

Una din halele moderne de înveciere a vinului de la G.A.S. Cotești raionul Focșani

Cu această ocazie cei 35 de cursanți au aflat că în zona de câmpie se cultivă mai mult soiuri timpurii ca Triumph, Skorospelka, San Pastore, iar în zonele de dealuri soiurile Har-rach, Ponca, 301, Cenad și altele. Unele dintre aceste soiuri sînt cunoscute de cursanți. De aceea lectora s-a orientat ca descrierea lor să facă cu ajutorul cursanților. Despre soiul Cenad, de pildă, pe care l-au folosit pînă în toamna acestui an a cerut să vorbească brigadierul Petre Androșcă. Descriind caracteristicile acestui grâu el a arătat în continuare că în condițiile de climă și sol din Gherăești, Cenadul s-a dovedit neproductiv și de aceea a fost înlocuit cu Bezostaia I. Nu-i de mirare deci că despre Bezostaia I s-a discutat mai mult în cadrul lecției. Este soiul introdus în cultura mare pentru prima dată în toamna aceasta. Înainte a fost experimentat pe lotul demonstrativ al gospodăriei colective și s-a dovedit mult mai productiv decît celelalte încercate. Cultivat în aceleași condiții pedoclimatice la gospodăria din comuna Botești a dat cu 600 kg mai mult la hectar decît producția realizată la Gherăești.

A luat apoi cuvîntul șefa de echipă Safta Budoșcă, cunoscută pentru producția mare de grâu ce a realizat-o în acest an echipa pe care o conduce. Descriind cu multă competență caracteristicile soiului 301, a amintit și ceilalți factori care au dus la sporirea producției și anume: pregătirea terenului pentru însămînțat, folosirea îngrășămintelor naturale și chimice, buna întreținere a culturilor.

— De fapt, le-a spus lectora, despre toate acestea vom vorbi și în lecția viitoare, care se va intitula „Aplicarea îngrășămintelor și pregătirea terenului pentru cultura grîului”. Dar pînă atunci să vedem ce ați reținut din lecția de azi...

★

Mergînd pe linia îmbizării problemelor teoretice cu cele practice din gospodăria colectivă, a antrenării la discuții a unui număr cît mai mare de cursanți și a verificării în permanență a cunoștințelor predate, lectora Maria Ailenei va izbuti să îmbogățească cunoștințele cursanților, ceea ce va duce în mod nemijlocit la punerea lor în practică și la obținerea în anul care vine a unor producții sporite.

M. CHIRCULESCU

Colectiviztii din comuna Vulc an, regiunea Brașov, construiesc peste plan, în acest an, un grajd pentru vite cu o capacitate de 120 capete. Iată un aspect al șantierului.

POSSIBILITĂȚI NEFOLOSITE

Programul brigăzii artistice de agitație a fost aplaudat la scenă deschisă. Colectiviztii veniți zilele trecute la cîminul cultural din Pitaru, regiunea Buourești, să asiste la manifestările prilejite de sărbătoarea recoltei, au avut multe de învățat din spectacolul prezentat de brigadă. Textul a fost astfel întocmit încît să poată împărtăși o experiență în muncă. Vorbindu-se despre brigada lui Dumitru Neacșu, care a cules o recoltă bună de porumb, se arăta prin mijloace artistice, cum au muncit oamenii. Același procedeu s-a folosit și atunci cînd artiștii amatori au cîntat alte succese, alți frunțași. Aflăm cum își îngrijește lotul de vaci, Ștefan Roibu, care a obținut în zece luni 2220 litri de lapte pe cap de vacă furajată. Cînd facem cunoștință cu Mihai R. Niculae, colectivist frunțaș care muncește la sectorul porcine, ni se spune și faptul că gospodăria a livrat statului, pe bază de contractări, 181 porci în greutate totală de 19.022 kg., depășindu-se astfel cantitatea contractată inițial, cu aproape 3 000 kg.

Asistînd la programul brigăzii artistice avem prilejul să cunoaștem problemele gospodăriei colective din comuna Pitaru. N-au fost ocolite nici acele aspecte care nu constituie motive de laudă. Brigada critică cu curaj, direct la obiect, spunînd lucrurilor pe nume. Este aspru satirizată lipsa de grijă față de avutul obștesc pe care au manifestat-o colectiviztii Gh. Nicoară, Maria Tomescu și Maria Traudafir, precum și neglijența Dumitrei Valdeianu și a Cherghinei Șerban, care lucrînd la incubator, au supraîncălzit camera de ecluziune, fapt care a provocat pierderea unui însemnat număr de pui.

Acest program de brigadă ancorat în cea mai strictă actualitate, a fost din plin savurat de colectiviztii, dornici să revadă brigada artistică după ce aceasta a absentat aproape șapte luni de pe scena cîminului. Explicația acestei absențe trebuie căutată în comoditatea consiliului de conducere al cîminului cultural (director Timotei Șchiopu). Nu a existat nici cea mai mică strădanie pentru desfășurarea unei bogate vieți culturale. Caietul de evidență a muncii culturale, care în treacă fie spus nu e ținut la zi, vine să consemneze

pe ultimele luni o activitate monotonă, bazată aproape în exclusivitate pe filme și conferințe. Uneori este prezent pe scenă un grup vocal sau se poate vedea un spectacol dat de echipa de teatru. Cam la atît se limitează munca culturală desfășurată în comuna Pitaru. Procesul literar în jurul romanului „Destin” se află de multă vreme în pregătire, deși ar fi fost cazul să se treacă la prezentarea lui.

Dacă directorul cîminului cultural și-ar îndrepta atenția spre viața și munca din gospodăria colectivă, ar găsi o sursă inepuizabilă de teme interesante pentru activitatea culturală.

Colectiviztii pregătesc irigarea în anul viitor a 10 hectare din grădina legumicolă și 10 hectare cu porumb. Acest fapt poate prileji o suită de manifestări culturale care să demonstreze avantajele ce le prezintă cultura pe terenuri irigate. Ar fi, de asemenea, utilă împărtășirea experienței înaintate în acest domeniu a altor gospodării colective.

Într-o discuție avută cu inginerul agronom Eugen Pavelescu, acesta ne-a semnalat o serie de probleme — fertilizarea solului cu îngrășăminte, importanța lotului experimental — probleme care ar putea constitui foarte bine subiectul unor seri tematice sau seri de întrebări și răspunsuri. De asemenea, inginerul zootehnist Constantin Coman s-a oferit să facă o seară de calcul pe tema rentabilității îngrășării porcinelor, dat fiind că gospodăria din Pitaru a obținut succese în această direcție.

Subiecte sînt suficiente. Ar trebui însă mai mult interes din partea conducerii cîminului cultural pentru a le căuta și a le aborda cu mijloacele specifice muncii culturale.

Realitatea arată că intelectualii satului sînt dornici să organizeze manifestări și să participe la acțiunile inițiate de cîmin. Există numeroși colectiviztii care vin la prima chemare fie pentru a sui treptele scenei în cadrul unei formații artistice, fie pentru a asista la un program atractiv.

Manifestările care au avut loc recent au prilejul sărbătorii recoltei, dovedesc printre altele marile posibilități care există în comuna Pitaru, pentru desfășurarea unei vieți culturale bogate, interesante, care să abordeze probleme ce interesează pe colectiviztii.

A. CROITORU

● NE SCRIBU CORESPONDENTII ● NE SCRIBU CORESPONDENTII ●

NE SCRIBU CORESPONDENTII

Multe din scrisorile sosite la redacție în această perioadă ne relatează despre deschiderea învățămîntului agrozotehnic de masă și despre măsurile luate de bibliotecă în vederea bunei desfășurări a cursurilor. Despre pregătirile ce s-au făcut la biblioteca satească din Belinț, raionul Lugoj, ne informează corespondența noastră MARIA CICA. Pentru a se orienta just în vederea sprijinirii învățămîntului agrozotehnic bibliotecara Tatiana Groza s-a consultat cu conducerea gospodăriei colective și cu lectorii cercurilor respective. De la lectori a luat tematica celor trei cercuri de anul II și a celui de anul I, pe baza căreia a întocmit liste de recomandare a titlurilor de cărți existente în bibliotecă adecvate lecțiilor fiecărui curs. Aceste liste au fost apoi afișate la sectoarele de producție, în sălile unde se țin cursurile și la cîminul cultural. Tot în acest scop la bibliotecă s-a confecționat un panou în care s-au trecut, în partea

de sus, principalii indici de plan ai gospodăriei colective pentru sectoarele unde funcționează cursurile, iar în partea de jos titlurile și autorii broșurilor și cărților de specialitate ce vor trebui studiate.

Pentru a putea oferi prompt fiecărui cititor cartea solicitată bibliotecara și-a aranjat cărțile agrozotehnice într-un dulap, grupate pe teme și sectoare de producție.

„Problema învățămîntului agrozotehnic mă preocupă atît ca bibliotecară cît și ca lectoră a unui curs de învățămînt anul II, la cultura mare” — ne scrie MARCELA I. BĂLAN din comuna Sihlea, raionul Rîmnicu-Sărat. „La deschiderea învățămîntului am organizat o expoziție pe tema „Cartea agrozotehnică sprijin prețios în obținerea recoltelor bogate”. În viitor, pentru aprofundarea cunoștințelor ce le vor primi colectiviztii la cursuri, ne-am propus să organizăm recenzii, consfătuiri, prezentări de cărți agrozotehnice precum și un concurs

„Cine știe, câștigă”, care se va desfășura în patru etape, de la 1 decembrie la 16 aprilie. Regulamentul va fi trimis de biblioteca raională Rîmnicu-Sărat”.

Din raionul Roman, regiunea Bacău bibliotecara EUGENIA MİRCEA, ne informează că în această iarnă bibliotecile comunale și satești își vor organiza munca sub lozinca „Nici un cursant în afara bibliotecii”. Pentru atragerea spre lectură și îndrumarea tuturor cursanților, bibliotecile își vor îndrepta atenția spre brigăzile de producție, fapt care va permite aprofundarea acțiunilor diferențiate cu cartea.

Știri asemănătoare am mai primit și de la VASILE PETEAN, din comuna Jucu, raionul Gherla, TACHE VASILACHE din Cîndești, raionul Buhuși și de la alții. Tuturor le mulțumim și-i rugăm să ne mai scrie.

NE SCRIBU CORESPONDENTII

● NE SCRIBU CORESPONDENTII ● NE SCRIBU CORESPONDENTII ●

1000 DE TINI

Unii, în urmă cu trei ani, erau copilând încă și se jucau în praful ulițelor din Bărăgan. Alții sînt cu armata făcută, au neveste și copii și se mai întîmplă uneori, ca în timpul orelor de curs să le zboare gîndul la cei dragi.

Au venit toți, 1000, din cea mai întinsă și mai frumoasă cîmpie a țării. Sînt trimișii gospodăriilor colective și ai stațiunilor de mașini și tractoare. Sînt copiii colectivîștilor. Vor să se facă tractoriști, maiștri mecanizatori, ajutoari ai doctorilor veterinari, contabili. I-am văzut acolo unde muncesc și învață, la centrul școlar agricol din Buzău. Poate că vizita noastră la acești tineri, care vor fi cadre de bază pentru sute de unități agricole socialiste, nu a fost făcută la timpul cel mai potrivit. Nu i-am văzut pe toți; și mai cu seamă n-am putut fi martori la tot ce se face într-o asemenea școală. La o școală agricolă, nici nu se poate altfel. Un singur anotimp — iarna — este consacrat în exclusivitate studiului. Celelalte trei se împart între laborator, carte și practica agricolă. E bine așa. Dacă ești lucrător de nădejde în agricultura socialistă, nu-i suficient să știi pe de rost manualul de agrofitehnie. Se cere să pui mîna, să ai inițiativă, să organizezi. Și cel mai bun manual care te învață să organizezi e practica.

Ni s-a relatat de către profesori și pedagogi ai centrului școlar agricol din Buzău, că foarte mulți tineri care vin să se facă mecanici agricoli știu, la intrarea în școală, să pornească și să oprească tractorul, să-i schimbe vitezele. Aceștia sînt cei care la 8—10 ani se rugau de tractoriști să-i urce și pe ei lingă volan. Dar aceasta nu este suficient. Tractoristul nu e un robot, un simplu executant. El e inima ogoare-

socotită și hălăduise legănată de valsul lui Strauss, la Cazane se îngustează și se strînge într-un defileu lung de 107 km, cîpătînd adîncimi de pînă la 54 metri, viteza la viituri depășind adesea cinci metri pe secundă. Aici puhoaietele de apă venite de sus, de pe Alpi, de pe Dinarici, din Jura și din Munții Boemiei sînt obligate să salte și să bolborosească peste praguri de stînci, care în vreme de ape mici se văd la suprafața ei.

La Turnu Severin, unde se mai văd rămășițele podului peste care au trecut Romanii, cu prilejul războaielor purtate împotriva Dacilor, Dunărea scapă din strînsor și de data aceasta însoțită de alt vals — de cel al romînu-
lui Ivanovici — își poartă valurile domol către mare.

În drumul ei Dunărea transportă anual peste optzeci de milioane tone de aluviuni, pe care le depune către vărsare, construind un edificiu de o mărime fantastică, întins pe aproape o jumătate de milion de hectare și care poartă numele de Delta Dunării. Aici e împărăția stufului, a peștelui și a vînatului de tot felul.

„De pe grindurile umbrite de sălcii pletoase se văd în depărtările Deltei, luciurile de apă ale ghiolurilor și gîrlilor sclipind ca niște cioburi de sticlă în marea de stuf“ (Mihail Sadoveanu). Mii de canale, întortochiate, te poartă înapoi și în-

colo și nici lotca cu car începînd cu stăpîn al Delte, în care decît doar c din cele mai peisaje ale grăvit Delta cerea bolțile acelea nesfî tr-un ținut noscutului și

D

tic și de na Dunărea va de nivelul m de acumula; treții noast stalată va f kilowati. Nu vine R. P. F de circa șas an. Dar rea navigație va lui de la 12 pacitate pe strucție pe prinziud ur pune anua 400.000 ton 300.000 ton cît și alte p naval, la C paie, la Bră Galați mare se oglindeș leași pînă a

În Deltă tainei“ se acum în va putul cerce fului, care laltă cu ve zistă frigul tractoare a Anul acesta trecut s-a Deltă. Dar capitaluri, investi, ma jare și val vechi erau marile lucr Fier n-ar f In România aparte, exo rificată. As viață pe ca mai Delta. țară pînă a cu marea.

Dunărea la Cazane

Vol construcții auxiliare la combinatul siderurgic din Hunedoara

LAUDA DUNĂRII

Din cele mai îndepărtate timpuri Dunărea era cunoscută ca un mare fluviu și amintirea ei se leagă în istorie de numele a numeroși mari conducători de oști și popoași, dintre care ar fi de ajuns să pomenim pe Darius și pe Alexandru cel Mare, pe Burebista, Decebal și Traian, pe Atila și pe Carol cel Mare, pe Mircea cel Bătrîn și pe Ștefan cel Mare.

Și luînd martor pe Dimitrie Cantemir: „De cite ori și ciți Mahomezi, ciți Baiazizi, ciți Murați în cîmpii moldovenești s-au sfărîmat și mii de mii de Turci valurile Dunării... au înghițit...“ Cu Dunărea avea să se-ntîlnească și Napoleon, care avea s-o numească „rege a fluviilor Europei“.

Dar Dunărea avea nu numai să fie cunoscută de regi și împărați. Numele ei a rămas înscris în unele din cele mai vechi cărți ale omenirii, fie că ele priveau istoria, geografia sau chiar literatura.

Probabil că pentru prima dată fluviul este pomenit în Teogonia lui Hesiod, care a trăit pe la anul 735 î.e.n. În literatura anilor aceia și mai tîrziu Dunărea era cunoscută sub denumirea de Istru, iar la Hesiod apare „Istru, cu undele sale frumoase“.

Cu aproape o sută de ani mai tîrziu un alt poet, Pisandru, în „Căsătoriile eroilor și zeilor“ spune că Argonauții fugăriți de regele Aetas s-au adăpostit la gurile Dunării, acolo unde Dunărea se varsă în mare. Apolonius din Rodos — acela care a urmat lui Eratostene la conducerea celebrei biblioteci din Alexandria, a scris un poem intitulat Argonautica. O pagină întreagă este consacrată Istrului.

„Este un fluviu larg și adînc, spunea Apolonius, izvor bogat pentru mare, pe care el o îmbogățește cu tributul apelor sale. Egiptenii care au cunoscut o mare parte a cursului său, îl numesc Istru“. Fără nici o îndoială, numele fluviului n-a fost dat de egipteni. Ei n-au făcut decît să-l repete, după ce l-au auzit din gura locuitorilor de pe malurile lui. Înaintea lui Apolonius, Herodot în „Istoriile“ le sale spunea că: „Istrul, izvorînd din țara celților... curge, tăind Europa în două;... Istrul, străbătînd toată Europa, se varsă în Pontul Euxin la Istria, colonie a Miletului... Istrul, curgînd printr-un ținut locuit, este cunoscut de mulți...“ Iar mai departe, în cartea IV, Herodot spune: „Istrul, cel mai mare dintre toate fluviile pe care le cunoaștem, curge și vara și iarna mereu deopotrivă de mare...“

Strabo spune că Romanii îl numesc Danubiu. de

la obîrșie pînă la cataracte, iar restul pînă la revărsare îl numeau Istru. Așa apare el și la Ovidiu cînd vorbind de Tomis spunea că e un oraș vechi aproape de Dunărea cu două nume.

La Virgiliu fluviul rostogolește în apele sale turburi nisipuri galbene.

Toate aceste mărturii nu erau întîmplătoare. Căci Dunărea, al doilea fluviu din Europa ca mărime (lungimea fluviului este de 2.860 km, suprafața bazinului de adunare a apelor sale de peste 817.000 kmp., debitul mediu multianual de aproximativ 6.300 mc/sec.) străbate teritoriul a opt țări, legînd între ele importante regiuni economice și capitalele a trei state: Viena, Budapesta și Belgradul. Fără îndoială este unul din cele mai importante cursuri de apă internaționale.

Un poet spaniol, Garcilasso de la Vega, care a făcut parte din armatele ce au apărut Viena împotriva lui Soliman în 1532, cîntînd Dunărea scria:

„Danubio, rio divino...“

Caracterul divin al Dunării a fost însă cu mult înainte atribuit fluviului de către daci, care, datorită priverii sale mărețe, pornirii valurilor sale nesfîrșite și neastîmpărate au văzut în Istru însăși dumnezeirea. Jurămîntul cel mai sfînt la daci era legat de solemnitatea de a bea apă din Dunăre. Iar blestemul „bată-te Dunărea!“ ne-a rămas probabil din timpuri tot așa de vechi. Romînul cînd se supără tare, se face Dunăre. Romîncele vor însă bărbați voinici și umblați pe Dunăre. Cel puțin așa reiese din una din poeziile populare culese de Alecsandri:

Bărbat oi lua
Care s-a afla
Dunărea să-noate
Ridicînd din coate...
In picioare stînd
Buzdugan purtînd...

Că-i o zicătoare
De însurătoare
Cine bate Dunărea
Nu mi-l bate muierea...

Nu-mi inchipui însă că muierile care gîndeau așa ar fi dorit să-și vadă bărbații trecînd Dunărea în dreptul Porților de Fier.

Căci Dunărea, a cărei lățime pînă aici nu era

O RI

de mașini agricole și tractoare, agrofitehnia etc. Dar nu-i de ajuns. Agricultură socialistă nu se mulțumește numai cu un om care poate să-ți desfacă cu ochii închiși ultima și cea mai complicată piesă de tractor. El cere nu un simplu tractorist, ci un om instruit multilateral, capabil nu numai să se descurce, ci să cunoască și să rezolve cu succes diverse probleme pe care le vor pune munca și viața. Fapt pentru care el învață azi limbă și literatură română, matematică, socialism științific, economie politică. Fapt pentru care mecanicul agricol de mine întârzie în multe seri la biblioteca școlii unde citește ce-i pofteste inima din cele peste 10 000 de cărți.

În anul III la școala de mecanici agricoli există un elev excepțional. Îl cheamă Pascal Marincof. E un pasionat al beletristicii. A unei anume beletristici: cea care demască ororile războiului. Viața acestui tânăr a fost plină de lacrimi. Când a avut un an, tatăl său a plecat pe front. La puțină vreme mama a murit. Băiatul a rămas în grija bunicii. Hitleriștii au trimis-o pe bătrână pe lumea cealaltă. Pascal a scăpat ca prin minune. A rămas singur, singurel. Curînd l-a luat statul sub aripa sa și l-a crescut. Acum l-a trimis la școală să se facă mecanic agricol. Pascal citește foarte mult. Și povestește și altora ce citește. A făcut în fața colegilor săi, în cadrul unor seri literare, diverse recenzii. Am notat două: „Reportaj cu ștreangul de git” și „Moartea e meseria mea” care acuză fascismul. Foarte recent, în viața acestui tânăr s-a produs un eveniment extraordinar: și-a regăsit tatăl. Pascal continuă să citească. Tot literatură care demască ororile războiului. „Pentru că — zice el — eu am avut un noroc nemapomenit. Mi-am regăsit tatăl. Dar sînt atîția tineri pe lume care nu-și vor regăsi părinții niciodată”.

Avem convingerea — lucru pe care ni l-au spus și profesorii — că la toamnă, cînd acest tânăr va pleca într-un sat, el va trage brazde adînci și puternice nu numai pe toarele colective, ci și în conștiința oamenilor.

Știți din presa cotidiană că în primăvara acestui an în cadrul regiunilor și pe țară s-a desfășurat concursul „Viitorii tehnicieni ai agriculturii”. Elevii de la centrul școlar agricol Buzău (doi de la școala de mecanici agricoli, doi de la școala tehnică agricolă) și-au măsurat puterile cu acest prilej. N-a fost deloc ușor. La sfîrșitul concursului, eforturile le-au fost însă răsplătite. Constantin Pinciog și Mihai Mîncu au obținut premiul I pe regiune, iar Viorica Berbecaru și Gheorghe Dumitru premiul II.

Am crezut că oamenii cifrelor, contabili, nu se pot împăca cu literatura. Două fete care învață aici să minuiască cifrele și registrele — Constanța Vlăsceanu și Maria Balaban (școala tehnică de contabili agricoli) și-au furat din timpul liber, au învățat și s-au prezentat la olimpiada de limbă română a școlilor profesionale și tehnice. Au cîștigat premiul I pe regiune deși sînt... contabile. Poate stau prost cu contabilitatea și vor să se facă poete? Nu! ne spun pedagogii și profesorii. Se numără printre cele mai bune eleve din școală.

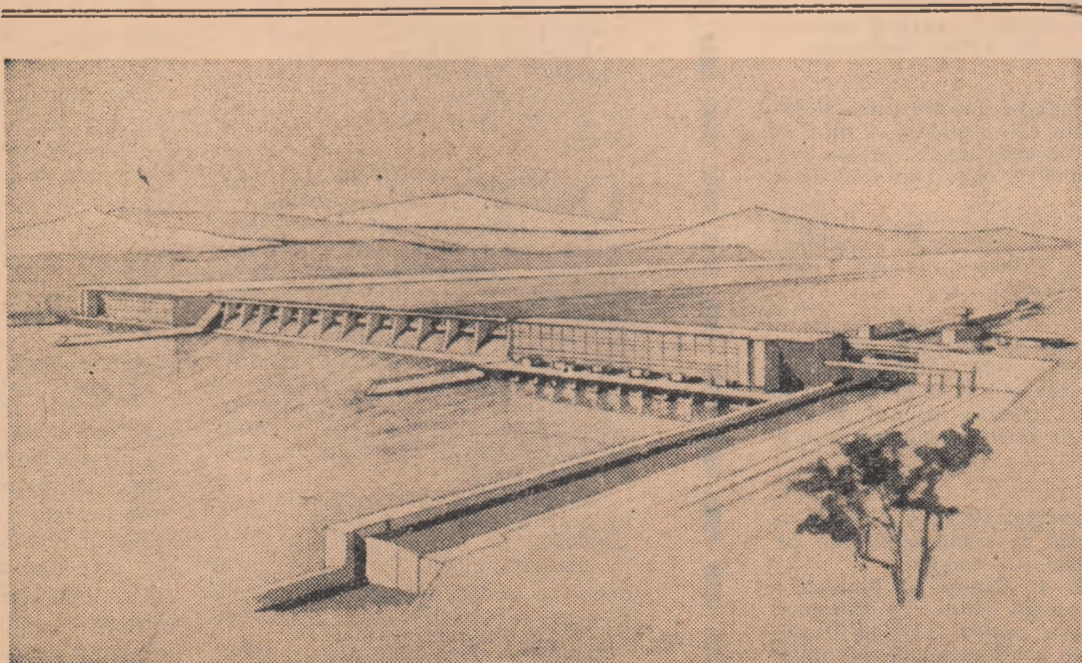
Mai amintim aici numele altor fii de colectivități care excelează pe toate liniile: Maria Enache și Gheorghe Sava (școala tehnică veterinară), Dumitru Fumea și Ilie Bănică (școala tehnică de mîștri) și mulți alții din cei 1 000.

★

Buzăul, ca toate așezările patriei, e în plină înnoire. Blocurile moderne s-au ridicat sub privirile acestor 1 000 de tineri veniți din Bărăgan. Ca să fie construite mai repede, ei au muncit voluntar zeci de mii de ore. Parcul „Crîng” din Buzău e una din cele mai frumoase grădini din țară. Săparea a 6 000 de gropi și plantarea a 4 000 de puiți în „Crîng” se datorește de asemenea tot celor „1 000”. Sînt, și în aceste munci, semnele care profilează chipul tinerilor noștri.

La ora actuală, mulți dintre cei 1 000 de tineri de la centrul școlar din Buzău își desfășoară practica în unitățile agricole socialiste. Mai cu seamă cei din ultimul an. Ei își pregătesc diploma de absolvire. Se pregătesc pentru marea și definitivă întoarcere în satele care-i așteaptă cu inima deschisă.

GEORGE CIUDAN

Proiectul barajului hidrocentralei de la Porțile de Fier.

GHERASIM ION CEL MIC

Schiță

Cu mișcările sigure ale celui obișnuit cu meremeturile casei, Gherasim Ion dibui pe întuneric porțița și mă pofti să intru în curte. Se scuză că o ia înainte, dar pe undeva e o treucuță cu apa găidilor în care n-ar vrea să calc și mai e o potaie harnică la croit pantalonii musafirilor. Mușcă pe furiș, afurisenia, cînd nici nu te aștepți.

În fund, prin frunziș de copaci, lumina unui geam ne ușură orientarea.

— Aista-i Ionică, își face lecțiile — mă lămuri gospodarul și îi ghicii în glas o undă de mîndrie. — Celălalt, Ștefan, la sigur că duce porcii la jir. Iaca nu-i place cartea și pace. În schimb, cesta mare o bea cu apă neînceptută.

Urcăm cîteva trepte și tropăim în tînda întunecată să ștergem mîzga de pe tălpi.

— Ni-e cam greu pînă-om trage curentul, dar mult nu mai avem. Am plătit taxa de racordare — mă informă Ion deschizînd ușa camerei și sesizînd plăcerea cu care rostea acest cuvînt sonor intrat probabil de curînd în vocabularul său.

Gherasim Ion e o veche cunoștință a mea de pe front. Am luptat cot la cot în același ploton de pușcași, așa că ne simțim legați asemeni colegilor de școală. Întîmplarea a făcut să ne reîntîlmim după aproape douăzeci de ani, cînd am poposit în satul lui cu unele treburi ingineresti. Încă din timpul ședinței de la gospodărie am simțit că mă cercetează privirea unui țaran așezat către ușă. La rîndul meu, l-am furat cu coada ochiului. Era la acea vîrstă nedefinită cînd oamenii de la țară parcă opresc timpul în loc, rămînînd neschimbați între 30 și 50 de ani. În timp ce le vorbeam, mă străduiam să-l găsesc în amintire căci eram sigur că ne-am mai întîlnit undeva. Dar ceea ce părea a-mi spune privirea ochilor albaștri era anulat de musteața bine încăruntată.

Trecînd la discuții, am fost atent să-i prind modulațiile glasului și atunci l-am identificat, așa cum tot după voce îl recunoșteam noaptea în tranșee, cînd caporalul Gherasim Ion mă întreba, printre canonade:

— Dac-ar fi să mori, după ce ți-ar părea rău din viață?

— Mde! cred că în primul rînd după viață. Oricît o blestemăm uneori, în clipa ultimă tot ne agățăm de ea.

— Pe mine m-ar seca aleanul după băiat, după Ionică, Gherasim Ion cel mic adică.

— Cum să-ți fie dor de cineva care nu există încă?

— Tocmai de asta. Nu-i un dor, îs o sută, că mereu mi-l închipui altfel. Mă tot gîndesc cum va fi cînd îmi voi întemeia o familie...

...La masa de sub fereastră, un băiat scria cu nasul aproape lipit de sticla lămpii. Văzînd că intră cineva străin, se ridică rușinos. Tatăl mă pofti să iau loc și ieși repede pe altă ușă, probabil în căutarea gospodinei. Mă simțeam cam stingherit că acceptasem invitația de a părăsi camera oficială a sfatului pentru găzduirea la fostul tovarăș de arme. Ionică se foi un răstimp și apoi

începu să-și adune caietele. Îl oprii. Lucra la niște probleme dintr-o revistă de specialitate. Căutai capăt de vorbă pornind de la ocupația lui. Băiatul tocmai trecuse într-a șaptea și părea pasionat de matematici. Cînd am intrat noi, tocmai întorcea pe toate fețele o problemă de geometrie rezolvabilă prin algebră. Așa cum se întîmplă de obicei, la început mă împinse curiozitatea să mă amestec în munca lui și apoi mă reținui ambiția de a nu mă face de rușine în fața elevului. Se pare că ingineria are suprafața bazei prapionită de nădejde în matematici, așa că...

Gospodarul a mai intrat în cameră; a trecut de cîteva ori prin lumina lămpii și femeia lui; pe un pat, în penumbra parcă sforăia tîhnit cineva, dar noi, cei de la masă, nu mai vedeam altceva decît corelațiile problemei. Gherasim Ion cel mic mai uitase de sfîciune și îmi urmărea raționamentul cu glas tare, corectîndu-mă chiar, cînd era de altă părere. Constatai că e stăpîn pe materie și începui să simt acea plăcere pe care ți-o dă numai un lucru făcut temeinic.

La un moment dat mă încălzi peste umăr respirația aproape reținută a tatălui. Repeta ca pentru el lingă urechea mea: Pitagora... ipotenuza... catete, prînd cu respect triunghiul pe care îl disecau creioanele noastre.

Cînd băgă de seamă că am scos-o la liman, fostul caporal mă atacă frontal:

— Ce zici, știe ceva filozoful meu?

— Știe, Ioane.

Gherasim Ion clipi mulțumit dar șiret din ochii albaștri.

— Ia-ntreabă-l ceva matală și la alte materii să aud și eu. Întreabă-l de Ludovici că-s cîmoteie podoaș. Pe toți îi cunoaște măcar că-s franțuși și-s oale și ulcele la țîntirimul lor catolic.

— Auzi, Ionică, trecem la istorie?

— Trecem.

Fără alt îndemn, băiatul începu să turuie despre dinastia Ludovicilor.

— Stai puțin să-l scol și pe tîhoarea de frate-tău, s-audă și el ce-nseamnă lecție. Hei, Saveto, fă-te-ncoa și stai lingă mine. Ei, acu poți să dai bici cailor!

Străjuit de toți ai casei cerc în jurul nostru, unul cu ceața somnului înterupt pe obrazul aburit, ceilalți cu ochi vioi în clipocelea lămpii, elevul reluă șirul Ludovicilor. De cîte ori termina cu unul, al patrusprezecelea, al cincisprezecelea, tatăl îndoia un deget și răminea cu el în aer, așteptînd urmarea.

— Nu te supăra, fă-mi plăcerea: întreabă-l și din chimie.

Urmără formule de hidrocarburi.

— Cearcă-l matală și la romină.

Asta-mi place mie cel mai mult.

Iar la sfîrșit de tot, cînd făcusem incursiuni prin toate materiile și băiatului i se uscasc gîtlejuș de atîta vorbă, Gherasim Ion cel mare mă privi triumfător cu ochii lui albaștri sub sprincenele ridicte a bucurie.

— Ei, știe?

— Știe, Ioane. Halal fecior!

— La ce știe mai bine?

— La toate.

— Mie mi se pare că tot la algebră e mai tare.

— Se poate, dar e bine pregătit la toate.

— Ai auzit, Ștefane? Marș de te culcă și de mine intri sub comanda lui Ionică. Îi dăm grad de caporal peste tine, să te muștrululască.

Ceva mai tîrziu, surprînd o cicăleală între soți.

— Apoi, tu cu bănuielele tale mule-rești, strici inima oamenilor. Femeia mea — mă lămuri apoi gospodarul — bănuia că l-ar pîrtini profesorul de matematici pe Ionică. Noi îi mai vindem lapte, ouă, să iabă omul de-ale gurii și Saveta zicea că de asta, înțelegi matală. Presupuneri proaste! Pentru că ne cunoaștem din tranșee spune dumneata cu mina pe inimă: face să dea Ionică la medie?

Face.

— Pot, adică spera să iasă dintr-însul ceva ce n-am visat acolo, știi bine unde, cînd mă perpeleam de dorul lui?

— Poți.

— Îți mulțumesc. Se cheamă că nu mi-am rărit de pomană zaplazul coastelor la cota 960. Ai auzit femeie?

Din privirile schimbate între cei doi, am înțeles că Ion cel mic era preferința lui Gherasim Ion cel mare, iar Ștefan al mamei.

În zori am deschis geamul să văd cine fluieră așa vesel. Fostul caporal lustruia de zor o pereche de bocâncei și scotea triluri meșteșugite.

AUREL LEON

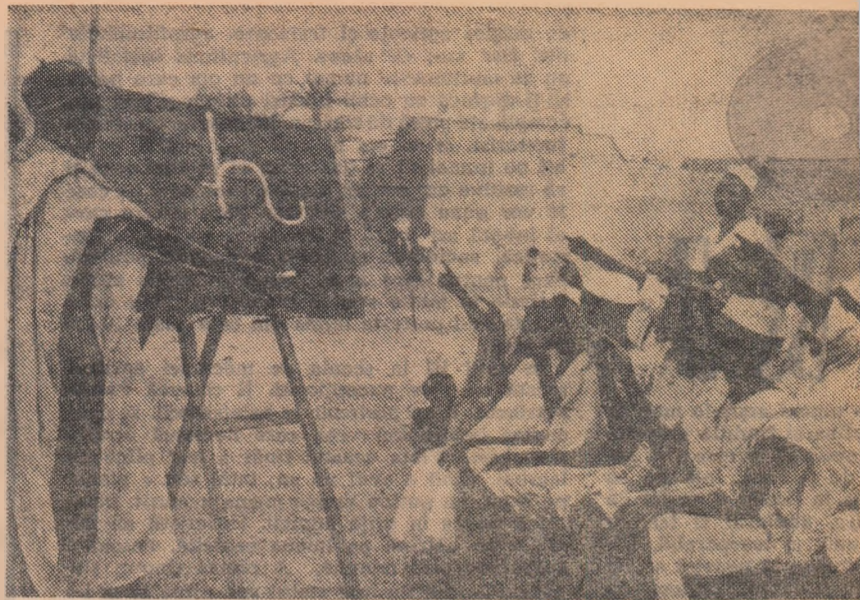
ANTIN PRISNEA

AFRICA

SE

DESCĂTUȘEAZĂ

ZIUA DE LUPTĂ
PENTRU
ELIBERAREA
AFRICII

La un curs de alfabetizare în localitatea Kano-Nigeria

Cînd încep aceste rînduri, prilejuite de Ziua de luptă pentru eliberarea Africii, am parcă aveau în fața ochilor, o imagine. O schiță în cărbune a unui tînar englez pe care l-am cunoscut la Alger, la manifestația de masă cu care s-a sărbătorit anul acesta aniversarea proclamării independenței Algeriei. Eram lîngă el, în tribuna pentru oaspeți, și urmăream cu interes schițele reușite în care surprindea, cu destulă măiestrie, momente impresionante ale demonstrației. În filele mapei lui răsăreau care alegorice cu care defilau lucrătorii din fabrici, grupuri de țărani, în burnusuri, purtînd roade ale muncii pe pămînturi confiscate anul acesta de la moșierii colonialiști care le abandonaseră; figuri ale veteranilor din armata de eliberare națională, portretul unui bărbat voinic care într-un braț își purta copilul, iar în celălalt — un lanț rupt — splendidă alegorie a simțămîntelor pe care le trezește în africani confruntarea trecutului cu viitorul, pregătit azi pentru generația de mîine.

La un moment, dat, pe una din filele mapei angolezului, se închea un desen parcă fără nici o legătură cu manifestația. O furtună pe mare, iar în prim plan — valuri frîmțate de un năpraznic uragan. Pe ultimul val — o corabie avariată, înfățișată în momentul cînd tăișul muchiei unui talaz frînge vîsla cu care cei din corabie — nevăzuți în desen, dar sugerați de el — încearcă, să se împotrivescă, în zadar, apelor răzvrătite. Pe corabie, tînarul a scris un cuvînt cu caractere arabe. Am rugat-o pe una din gazdele noastre care ne întovărășeau să-mi traducă cuvîntul acela. Angolezul, care probabil fusese atent la ce vorbeam, se grăbi el să traducă în franceză acel cuvînt. Colonialismul — acesta era cuvîntul. „Corabia piratească a colonialismului — spunea angolezul — nu mai are scăpare.

Oricine navigator știe că o dată ajuns pe al noulea val, naufragiul fatal e inevitabil. Aceasta este și soarta, binemeritată, a colonialiștilor, aflați în bătaia celui de-al noulea val stîrmit de furtuna luptei de eliberare a africanilor”.

PE SCURT

În urmă cu 10 ani, în Africa nu existau decît patru state independente: Egiptul, Liberia, Libia și Etiopia. În prezent aproximativ 80 la sută din teritoriul Africii revine statelor suverane.

„Am ales pentru reorganizarea economiei noastre socialismului, căci considerăm că este singura cale capabilă să ducă la lichidarea rămășițelor colonialismului. Considerăm că aceasta este singura cale justă și rapidă pentru făurirea unei vieți fericite a maselor populare”.

(Din cuvîntarea rostită de Kwame Nkrumah, președintele Republicii Ghana, la a doua conferință a ziaristilor africani).

Reprezentanții țărilor africane la O.N.U. depun o activitate intensă, în spiritul păcii, a coexistenței pașnice, militînd pentru deplina eliberare a Africii. De pildă, delegatul R.A.U. Abdel Fattah Hasan, a prezentat, în numele a 17 țări membre ale Comitetului pentru dezarmare, un proiect de rezoluție în problema interzicerii experiențelor cu arme nucleare.

În comitetul nr. 4 al Adunării Generale O.N.U. s-a votat un proiect de rezoluție care afirmă dreptul la autodeterminare al Africii de sud-vest, prezentat de 35 de țări afro-asiatice.

A fost semnat un protocol între R. P. Romîna și Republica Guinea, cu privire la acordarea de asistență tehnică în domeniul imprimeriei. Kamara Nene Khali, secretar general adjunct al guvernului Republicii Guinea, a vorbit cu acest prilej despre relațiile prietenești existente între cele două țări și a subliniat calitatea asistenței acordate de R. P. Romîna.

Ascultîndu-l, am înțeles de ce, cît timp schița imaginea furtunii, era totuși cu ochii mereu pe talazurile mulțimii din piață, mi-am dat seama că între acest desen al lui și figura voinicului, purtînd simbolic în brațele lui copilul și lanțul rupt, este o strînsă legătură. Foarte strînsă.

Lanțurile care au încătușat viața și orizontul popoarelor africane plesnesc astăzi în mai toate verigile lor. Prăbușirea sistemului colonial, sub loviturile mișcării de eliberare națională, este unul din evenimentele cele mai de seamă ale contemporaneității.

Se scrie astăzi, în istoria Africii, sfîrșitul unui capitol despre rînduiești inumane — asupra cărora popoarele au pronunțat verdictul de condamnare — și începutul unei vieți noi, în care se descătușează forțele vitale ale unui continent uriaș. Colonialiștii trebuie să-și dea seama azi că istoria nu poate fi strînsă în cătușă. Sînt obligați să-și dea seama, sînt să bată în retragere, deși busola cu care au început să navigheze în Africa, era întocmită în așa fel încît să indice mereu „senin”. Unul din doctrinariii colonialismului A. Sarraut, scria, în 1931: „Acolo unde ne aflăm, acolo trebuie să rămînem. Aceasta nu ne este dictat numai de interesele noastre; este o poruncă a omnirii, o cerință a civilizației”.

Stupidă demagogie. În zilele noastre, apare izbitor de evident că colonialiștii nu pot să rămînă în Africa, tocmai pentru că robia impusă de ei popoarelor de aici, este contrară cerințelor civilizației și dezvoltării logice a istoriei pe drumul progresului. „Civilizația” colonialiștilor era sinonimă cu barbaria în sensul cel mai precis al acestui cuvînt. Muncă forțată de tip sclavagist, boli ucigătoare, subnutriție, orizont fără soare. La construirea unei căi ferate, între Brazzaville și ocean, pe o porțiune de 140 km au murit 17 000 de africani. În 1940, profesorul Marcello Caetano, devenit mai apoi prim-ministru al Portugaliei, recunoștea într-un raport oficial că în taberele de muncă forțată

„preocuparea pentru cei internați este cu caracter pur zootehnic”... Ușor de înțeles, așadar, de ce — în asemenea condiții — existența multor generații de africani a fost cu adevărat decimată. Dacă acum trei sute de ani, greutatea specifică a populației africane, raportată la populația globului era de 1/5, la mijlocul secolului 20, el reprezenta 1/12. Africa a pierdut 150 de milioane de locuitori. Și acestea sînt numai cîteva din verigile lanțului colonialist, de care Arnaut, și alți ideologi ai colonialismului atrăneră eticheta „civilizației”. „Țara mea a fost transformată într-o temniță — îmi spunea tînarul din Angola pe care l-am cunoscut la Alger. Dacă aveți vreodată ocazia să vedeți bijuterii cu diamante angoleze, nu le evaluați prețul în carate. Gîndiți-vă la prețul lor în vieți omenești, la ocna din mine, unde ritmul lucrului este impus cu harapnicul vîtafului portughez, unde lucrătorii, toți tineri, devin bătrîni gîrbovi la 18—19 ani, și veți înțelege și mai bine ura noastră față de portughezi, uriașă ca marea, ca oceanul...”

Ura aceasta legitimă față de asupritorii s-a transformat în forță de luptă. Popoare africane care reprezentă mai mult de trei sferturi din populația continentului și-au dobîndit suveranitatea de stat. În Angola, Mozambic, Swaziland și alte cîteva teritorii care mai sînt încă cotopte de colonialiști, lupta pentru independență națională se dezvoltă cu impetuoasă. La actuala sesiune a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, una din problemele principale ale dezbatărilor este traducerea în viață a Declarației O.N.U. cu privire la acordarea independenței popoarelor și țărilor coloniale.

Se înțelege însă că forțele colonialiste nu au renunțat și nu renunță ușor la vechile lor posesiuni. Pe de o parte ele încearcă și acum să stăvilească, prin presiuni sîngeroase, lupta popoarelor africane pentru neafirmare — așa se petrec lucrurile în Angola și Mozambic, de pildă — pe de altă parte, ele caută să-și mențină dominația lor economică în țările care și-au cîștigat independența politică. Această schimbare la față a colonialismului — cunoscută sub denumirea de neocolonialism — este colacul de salvare cu care imperialiștii încearcă să scape din naufragiul lor. Tocmai de aceea lupta împotriva neocolonialismului este lupta pentru viitorul Africii. Tocmai de aceea problema aceasta a fost și în centrul dezbatărilor conferinței conducătorilor statelor africane independente — important forum al continentului — care a avut loc în luna mai a acestui an la Addis-Abeba.

Dezvoltarea unei economii naționale, care să consolideze independența politică este cheia emancipării popoarelor africane. Făurirea industriilor naționale — șira spinării pentru economie — supunerea pămîntului — nedomeshtic, decît în mică măsură cu plugul de lemn — la o fertilitate asigurată prin mijloace tehnice moderne, — sînt probleme a căror soluționare pe calea progresului economic și social, prezintă o mare importanță în lupta anticolonialistă.

Multe mărturii interesante ale acestor lupte le poate afla călătorul în Republica Mali. Din 1961, aici a intrat în vigoare un plan cincinal ale cărui obiective tind să urnească economia țării din inapoierea în care o lăsaseră colonialiștii. Planul prevede construirea a două hidrocentrale, prospecțiuni geologice, care să depisteze surse locale pentru asigurarea cu materii

prime a industriei, aflată la începuturile ei. Agriculturii, randamentul pămîntului, i se acordă atenție mare. Este încurajată tendința țăranilor ca și uni pămînturile în gospodării cooperatiste; statul îi ajută cu tractoare și alte mașini agricole, necunoscute pînă în prezent pe ogoarele țării.

Și în Mali, ca și în alte țări africane, dezvoltarea economică cere cadre de specialitate, de care aceste țări, din vina colonialiștilor, duc încă o mare lipsă. „Motivînd” cotoptirea țărilor africane, colonialiștii au bătut multă monedă falsă pe tema misiunilor „civilizatoare”. Adevărul este însă că colonialiștii au distrus vechile civilizații evoluate ale unor popoare africane, zăgăzînd dezvoltarea lor și rească, împiedicînd contactul acestor tradiții cu marile cuceriri ale științei și tehnicii secolului XX. În perioadă evului mediu toate popoarele Africii cu excepția boșimanilor, practica prelucrarea fierului. Negustorii și marinarii care au debarcat pe coastele Africii au dat aici de o organizare socială și statală înaintată pentru epocă respectivă. Așa au fost statele Mal Songai, Ghana. Popoarele sudaneze ocupau pe scară largă cu producția textilă și prelucrarea de metale. Totodată, „aceste popoare au creat limbă a căror sulește, bogăție și precizie stîrnesc uimirea tuturor celor care le studiază...; au inventat pe de-a-ntregul — așa cum au făcut-o acum o sută de ani triburile Vai de pe coasta Grinilor și mai recent Bamunii din Camerun — un sistem de scriere perfect viabil” (Maurice Delafosse).

Mișcarea de eliberare națională a popoarelor africane conectează vibrațiile vechilor civilizații africane cu tensiunea înaltă a cerințelor epocii noastre. Foarte frumos mi-a vorbit despre acest lucru, un institutor malian, Berthé Oton, pe care l-am cunoscut în localitatea Katibugu, cu prilejul vizitării unei școli agricole, pe care el o conduce. „Elevii noștri — spunea Berthé Oton — sînt fii și fiice de țărani. Cînd au intrat pe poarta școlii, păseau umili, așa cum ne-au obișnuit colonialiștii să trecem pragul unei instituții... Erau neîncrezători în forțele lor. Nu știau că străbunii lor erau oameni liberi și demni, că în valea Nigerului se practica un comerț înfloritor, pe care l-au invidiat și europenii. Noi îi ajutăm să cunoască trecutul poporului și să-i făurească viitorul. Îi ajutăm să înțeleagă că, pe ogoare, drumurile care duc spre acest viitor trebuie deschise, nu cu plugul de lemn, ci cu tractorul, că formulele de chimie și agrotehnică, care la început li se păreau străine de ei, de viața lor, trebuie luate la braț, mai întii aici la școală, și apoi în fabrici și pe cîmp, căci în tovărășia lor simți, respiri mai din plin și aerul libertății”.

În același limbaj plastic, caracteristic exprimării africanilor, schița tînarului angolez despre cel de-al 9-lea val al furtunii anticolonialiste, ca și crezul plin de patos al acestui institutor malian asupra viitorului, răsfîrgeau realități noi ale continentului, un efort general al popoarelor ei în luptă pentru libertate și progres. Și această luptă este cu adevărat o cerință istorică, cu adevărat o misiune civilizatoare.

E. POP

● John Fitzgerald Kennedy, al 35-lea președinte al S.U.A., a căzut victimă unui atentat. În timp ce efectua o vizită în orașul Dallas din Texas, în ziua de 22 noiembrie, asupra mașinii sale s-au tras trei focuri de armă, rănindu-l în mod grav la cap. La câțiva timp după ce a fost transportat la spitalul din localitate, John Fitzgerald Kennedy a încetat din viață. Luni, 25 noiembrie au avut loc funeraliile fostului președinte al S.U.A.

În urma asasinării președintelui Kennedy, vicepreședintele S.U.A., Lyndon Baines Johnson, a devenit, conform prevederilor constituției S.U.A., președinte al Statelor Unite. Preluarea oficială a funcției de președinte a avut loc în cursul după-amiezii zilei de 22 noiembrie, prin depunerea de către Johnson a jurământului legal.

Moartea tragică a fostului președinte al S.U.A. Kennedy, a produs mîhnire și indignare în opinia publică mondială. La aflarea știrii despre moartea președintelui John Kennedy, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Stat al Republicii Populare Romîne, a intrat în legătură telefonică cu însărcinatul de afaceri al S.U.A. la Belgrad, Kocher, și i-a exprimat condoleanțe în numele său personal, al președintelui Consiliului de Miniștri, Ion Gheorghe Maurer, și al celorlalți membri ai delegației de stat a țării noastre care se afla la Belgrad.

Delegația Republicii Populare Romîne la funeraliile lui John F. Kennedy a fost condusă de Gheorghe Gaston Marin, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri.

● La Roma se desfășoară lucrările celei de a 12-a conferințe a F.A.O. — Organizația Națiunilor Unite pentru alimentație și agricultură. Printre problemele discutate au fost și cele care se referă la îmbunătățirea situației alimentare a țărilor în curs de dezvoltare. Ca o urmare a exploatarei colonialiste în multe din aceste țări agricultură, constrinsă la monocultură, se află într-o stare de decădere. Eforturile popoarelor de curînd eliberate sînt îndreptate spre lichidarea rămășițelor colonialiste din agricultură. Delegatul Etiopiei, de pildă, a arătat că în noul plan cincinal etiopian fondurile acordate Ministerului Agriculturii au fost mărite de patru ori, iar în ultimii ani a existat aici și preocuparea de a trece de la monocultură la producție agricolă diversă.

„Comerț, nu ajutor” — a spus printre altele Julius Nyerere, președintele Republicii Tanganika, referindu-se la faptul că încurajarea comerțului ar constitui un mijloc pentru a înlătura lipsurile de care suferă țările slab dezvoltate.

Într-adevăr, încă mai de mult specialiștii au stabilit că în ultimii zece ani ajutorul economic acordat țărilor pe cale de dezvoltare nu a reușit să acopere pierderile suferite de aceste țări prin scăderea prețurilor la materiile prime exportate de ele.

● Adunarea Generală a O.N.U. a adoptat în unanimitate o rezoluție proclamînd anul 1965 — cînd se aniversază 20 de ani de la crearea Organizației Națiunilor Unite — drept An al colaborării internaționale.

Delegatul R. P. Romine, A. Cristescu, a subliniat că proclamarea anului 1965 — drept An al colaborării internaționale poate juca un rol pozitiv în îmbunătățirea situației internaționale. El a arătat, de asemenea, că R. P. Romină urmărește cu atenție acțiunile menite să contribuie la realizarea principiilor și scopurilor O.N.U. și le acordă sprijinul său deplin, în conformitate cu politica sa de apărare a păcii, de dezvoltare continuă a colaborării internaționale multilaterale cu toate statele.

● Lucrările Congresului național englez pentru pace și dezarmare au fost urmărite cu un viu interes în întreaga lume. În rezoluția adoptată se subliniază că principala sarcină a partizanilor păcii trebuie să fie lupta pentru încetarea războiului rece și reducerea cheltuielilor militare.

Și organizația suedeză „Marșul împotriva armei atomice” a adoptat, la conferința sa anuală, programul de acțiuni în favoarea păcii, împotriva armei atomice. Organizația cere guvernului suedez să inițieze tratative cu guvernele Finlandei, Danemarcei și Norvegiei, în vederea proclamării zonei denuclearizate în nordul Europei, potrivit propunerii președintelui Finlandei, U. Kekkonen

Muncitorii japonezi din construcții demonstrează împotriva urcării prețurilor și a impozitelor.

Realități din satele japoneze

Prin munca sa harnică, fără răgaz timp de 12 luni, pe minusculul său ogor, țăranul japonez scoate cîte trei recolte de orez și legume pe an. Țăranul din îndepărtatele insule japoneze folosește din plin fiecare pic de pămînt arabil pe care-l irigă și-l îngrașă. Culturile de orez și legume ajung de obicei pînă la marginea terasamentului de cale ferată sau pînă la bordura șoselelor. În unele locuri țărani își construiesc case suspendate, așa cum există sumedenie pe insula Hokaido, pentru a cultiva și cea mai mică bucată de pămînt... fie ea sub propria sa casă. Dar recolta dobindită cu atîta trudă nu aparține celor ce muncesc. Cei aproape 15 milioane de oameni care sînt ocupați în agricultură în Țara Soarelui Răsare, trăiesc sub apăsarea impozitelor și datoritiilor de tot felul către stat, către marile monopoliuri agricole care vind îngrășămintele, sau către moșierii și chiburii care arendează loturi de pămînt la prețuri uriașe.

Agencia „Kido Tușin” relatează că ruina și nesiguranța care macină satele se agravează an de an. Astfel, agenția transmite că într-un raport dat publicității de Ministerul agriculturii al Japoniei se arată că populația rurală, nepunînd fața nevoilor traiului, își abandonează gospodăriile îndreptîndu-se spre orașe în căutarea de lucru și o viață mai

sigură. (Pe care nu o găsec însă, căci în Japonia fiecare al șaselea om apt de muncă este șomer). În anul 1962, 710 000 de țărani au părăsit satele, 130 000 gospodării țărănești fiind astfel ruinate. În primele șapte luni ale acestui an aproape 800 000 de persoane de la sate s-au răs-pîndit prin orașe, alungate de la vetrele lor de sărăcie și nevoi.

Ziaristul indian Tahru Dinsai, de la publicația „Spectator” care a vizitat recent satul japonez Karu din preajma marelui port Osaka, scrie că în această mică așezare din vecinătatea extrem de civilizată a portului, i-a izbit atmosfera de sărăcie lucie. „Din cele 160 de familii cit numără Karu, mai mult de o sută și-au lăsat casele în paragină, plecînd să-și caute de lucru în port”. Neavînd ogoare proprii, ci numai pămînt arendat, ei n-au putut face față datoritiilor și toată bruma de lucruri le-a fost scoasă la mezat. Restul localnicilor din „acest sat fără școală, spital, canalizare, lumină electrică, trăiesc din te miri ce și mai ales din pescuitul pe care-l fac la 16 kilometri departe de casele lor”.

Într-adevăr în actuala situație, cînd asupra satului japonez s-a abătut o nouă ofensivă a cercurilor monopoliste, țărănimea este și mai crunt înlăntuită de sărăcie și ruină totală. Se știe că sub pretextul „îmbunătățirii structurii agriculturii” și creării unor gospodării țărănești „care să fie în stare să reziste concurenței cu alte țări” capitalul monopolist intenționează să-i ruineze pe țărani săraci și mijlocași, să-i lase fără pămînt și să schimbe structura agriculturii Japoniei, creînd la sate noi mari gospodării capitaliste. Tocmai acest scop îl urmăresc așa-numitele „măsuri pentru îmbunătățirea structurii agriculturii” care constituie esența „Legii agrare fundamentale” și pe care cercurile monopoliste caută s-o realizeze prin forță.

„Aplicarea acestui plan — a declarat înota, fruntaș al organizației Consiliului central muncitoresc-țărănesc, care numără peste 4 milioane de membri — ar condamna la șomaj și infometare milioane și milioane de oameni ai muncii de la sate, care și așa duc o viață la limitele existenței umane. Nici un om al muncii de la sate nu mîncă astăzi decît o dată pe zi un pumn de orez și niscaiva legume. Mîine, țăranul japonez va fi lipsit și de această hrană care îl menține în viață abia pînă la 30—35 de ani. Împotriva planurilor exploatare ale monopolurilor, peste 25 de milioane de oameni ai muncii de la orașe și sate organizează vaste acțiuni de protest care vor răscoli viața socială a țării”.

„După cum se anunță din Japonia, începînd de la 1 decembrie organizațiile progresiste din țară, care înglobează zeci de milioane de membri, vor da curs unor vaste acțiuni — marșuri ale foamei, greve generale, demonstrații de masă, ocuparea unor terenuri ale moșierilor, nesupunerea față de planurile de „reorganizare a agriculturii” etc. — toate sub semnul salvării intereselor oamenilor muncii de la sate.

PRIN ȚĂRILE LUMII

LUMINA ELIBERĂRII

Smead, cu părul negru și cu ochii ageri, îmbrăcat așa cum se îmbracă toți țărani din provincia Shok-Chang de pe malul drept al Mekongului, în vîrstă de vreo treizeci de ani, Huin Van Tam e unul dintre aceia cărora presa reacționară le spune „viet-kong” Huin Van Tam e luptător într-un detașament de autoapărare a poporului, unul din sutele de mii de ostași ai forțelor armate ale Frontului național de eliberare din Vietnamul de sud.

— Ce-ai vrea să ne spui înainte de toate despre cele ce ai văzut și ai îndurat și despre visurile dumitale? — l-am întrebat.

— V-aș spune mai întîi ce-am făcut noi în numai cîteva ani în Regiunile eliberate. Aici, în ciuda greutăților războiului de partizani, ne construim noi viitorul! Aș vrea să vorbesc despre pămînt și despre școlile populare, despre provincia mea, Shok-Chang. Aș vrea ca prietenii noștri să știe că zorile eliberării s-au aprins în multe regiuni din Vietnamul de sud și lumina lor se vede din cele mai îndepărtate colțuri ale țării noastre.

În Vietnamul de sud nu există o linie bine demarcată a frontului. Satele constituie baza forțelor patriotice reunite în Frontul național de eliberare. La marginea Regiunilor eliberate se întinde o fișie largă — „țara nimănu” — ale cărei sate, o dată cu lăsarea întinericului, trec sub controlul deplin al patrioților.

În Regiunile eliberate se acordă o mare atenție nevoilor poporului muncitor. În programul său, Frontul național de eliberare a prevăzut efectuarea unei reforme agrare, cu scopul lichidării proprietății moșieresti. Pînă atunci se pune accentul pe reducerea arenzii și pe o redistribuire parțială a pămîntului. Pînă în primăvara acestui an, țărani au redobîndit 400.000 ha de pămînt, luat de la ei în perioada anilor 1954—1956, după ce în anii Războiului de Rezistență (1945—1954) le fusese dat în stăpînire de puterea populară.

O trăsătură caracteristică a Regiunilor eliberate o constituie și școlile populare. Deși școlile sînt instalate sub cîte un șopron de bambus, deși lecțiile se țin aici adesea firziu seara, la lumina lămpilor de gaz, ele sînt to-

tuși niște școli adevărate, cu ușile larg deschise pentru toți. Pe lingă aceste școli primare, în unele provincii s-au deschis și școli medii incomplete. În Regiunile eliberate învață și adulții. Seara, în casele țărănești sau în scurtele popasuri dintre operațiile de război, se duce o mare luptă împotriva ignoranței și a înapoierii de veacuri.

În provincia Shok-Chang, baștina lui Huin Van Tam, numai în cursul anului trecut 638 de familii de țărani săraci au primit în stăpînire peste 15.000 ha de pămînt. În general, în ciuda greutăților războiului, viața țăranilor s-a îmbunătățit simțitor. În această provincie funcționează în prezent peste 260 de școli primare sătęști și multe cursuri pentru lichidarea analfabetismului.

„Despre toate acestea, despre lupta pentru fericirea poporului, pentru reunificarea țării a ținut să ne vorbească un simplu țăran din îndepărtata provincie Shok-Chang, cuprinsă de vîlvătaia mării lupte de eliberare.

(După I. Șcedrov din revista „Asia și Africa azi”).

P. TĂTARU

SATIRĂ ȘI UMOR

PE NERĂSUFLATE

Dacă mă văd cu carnetul de șofer în mână n-am să depășesc niciodată viteza legală, n-am să pun picătură de alcool în gură și am să respect cu sfințenie, da, cu sfințenie! toate regulile de circulație. Ah, numai de-aș primi carnetul!...

Asemenea jurăminte fierbinți își făcea înainte de examen Mihai Ababei din satul Poiana, comuna Brăești, raionul Dorohoi.

Exact la fel se jura și Dumitru Pintea din Burdujeni. Și dacă ar fi trebuit să convingă pe cineva cu argumente mișcătoare, ar fi vărsat și lacrimi!

Când au dat examenul de șofer, s-a întâmplat să fie întrebați amândoi și ce spune alineatul 8, art. 21, cap. VI din „Decret”, cu privire la obligațiile conducătorilor de vehicule cu tracțiune mecanică.

— „Să nu conducă nici un fel de vehicul cind se găsește sub influența băuturilor alcoolice și să nu consume asemenea băuturi în timp ce se găsește pe parcurs”, au răspuns ei pe nerăsuflate. Iar după ce s-au văzut cu carnetul de conducere în mână, amândoi au băut de bucurie (și tot pe nerăsuflate) câte-o cinzeacă de țuică.

Uitînd vechile jurăminte, au rămas apoi cu acest obicei: să bea țuica pe nerăsuflate. „Dacă o dai repede de dușcă, ziceau ei, țuica nu mai are timp să prindă de veste că ai băut-o și nu-și poate face efectul”. Țuica, însă, oricît ar fi de bătrînă, n-are nici un dram de minte și nu poate să priceapă asemenea raționamente.

Mai e de mirare că din cauza țuicii (băute pe nerăsuflate), Mihai Ababei s-a ciocnit într-o bună zi cu Dumitru Pintea? Și barem dacă s-ar fi ciocnit ca simpli pietoni, că n-ar fi fost nici o pagubă, dar s-au ciocnit (și încă în plină viteză) autocamionul nr. 26692 SV condus de șoferul Ababei de la G.A.C. Poiana, cu autocamionul nr. 51261 SV

condus de șoferul Pintea de la I.R.I.C. Burdujeni.

Ababei s-a dat jos din mașina turtită și-a început să strige lui Pintea:

— Bă, de ce te urci beat la volan?
— Eu, beat?
— Duhnești a „molan” ca un butoi.
— Tu duhnești a molan!
— Nu-i adevărat, a țuică!!
— Și dumneata tot a țuică? a întrebat milițianul ivit pe dată la locul accidentului.
— Da... țuica e de vină... a scâldat-o Pintea.

Și cum țuica nu poate fi sancționată, sancționați au fost cei care au băut-o pe nerăsuflate.

N. CULCEA

ÎN PATRU RÎNDURI

Colectiviștii fruntași Gh. Izvor și Șt. Kovacs din Craidorolț-Carei sînt și buni cititori ai cărții agrotehnice.

Rodul muncii inzeceț
Pe tarla vi l-am citit;
Vă urăm pe mai departe
Tot succese... ca la carte!

Ovidiu Marian și Sigismund Mayer, din aceeași comună, nu restituie cu lunile cărțile împrumutate de la biblioteca comună.

Cărțile ce v-au plăcut
Le-ați păstrat fără sfială
Și din ele v-ați făcut
Bibliotecă... personală!

L. T.

DE SEZON

Cronică rimată
de V. D. POPA

Termometrul în scădere
Duce arșișel dorul;
La-ncălzit, soarele cere
De la sobe ajutorul.

Vacile nu-s temătoare
De-ale iernii aspre luni;
In siloz (spre conservare)
Au mulțime de... pășuni.

Iarba e pe cîmp uscată,
Dar un junc prinde curaj,
Luminîndu-se deodată:
— Paște, juncule... furaj!

Și privind îndeaproape
Al tractoarelor alai,
Stă mirat: — Cum pot încapa
Înăuntru-atîția cai?

Cînd le vede și-n remiză
După munca pe ogor,
Scoate-un muget de surpriză:
— Iată deci și... grajdul lor!

Și conchide într-o doară:
— Pentru mine, înțeles e
C-ăștia, pin' la primăvară
Sînt hrăniți de om cu... piese!

CÎTE ZILE ARE SĂPTĂMÎNA ?

Depinde!...

După tovarășul Andrei Fabian, directorul casei de cultură din Reghin, săptămîna are... 30 de zile!

In planul de muncă al acestei instituții citim negru pe alb: „Pentru informarea politică a oamenilor muncii vom organiza cu regularitate jurnalul vorbit „Din săptămîna în săptămîna”.

Directorul casei de cultură a subliniat cu două linii groase cuvintele „cu regularitate”. Ca să fie totul în regulă! A luat apoi toate măsurile ca jurnalul vorbit „Din săptămîna în săptămîna” să se țină... o dată pe lună.

Noi îl întrebăm, o dată pe an: cite zile are totuși săptămîna?
Și așteptăm să ne dea răspunsul... săptămînal!

T. LUNGU

Din carnetul șoferului Tilică

XIV

CONSULTAȚIE... PRIN TELEFON

Sînt nenumărați medici care pe vifor, pe ger, pe arșiță sau pe noroi străbat kilometri ca să ajungă la căpătîiul bolnavului. Nu așa face și tovarășa Viorica. Ea a descoperit un nou soi de consultație. Nu se deplasează nici ea la bolnavul din sat, nici bolnavul nu vine la dînsa. Nu. Tovarășa Viorica cere ca bolnavul să se deplaseze la telefonul cel mai apropiat de domiciliul lui și să o sune pe dînsa la dispensar. Și astfel începe „consultația”.

— Unde spui că te doare?
— La stomac și în gît...
— Scoate limba!
— Am scos-o, răspunde cum poate bolnavul cu limba scoasă.
— Pune pe cineva s-o privească!
La sfatul popular sau la G.A.C. unde se află telefonul, nu-i decît paznicul la ora aceea.
— Cum e limba pacientului? il întreabă doctorița Viorica.
— Cum să fie? Ca toate limbile, răspunde paznicul.
— E albă? Are puncte pe ea?
Paznicul răspunde cu teamă în glas:
— Nu știu... că nu am ochelarii la mine!...
— Așa îți faci serviciul?... Fără ochelari?... Meriți o săpuneală zdravănă... Apasă bolnavul pe burtă!... În partea dreaptă, jos... Ceva mai tare!... Ce face cînd îl apeși pe burtă?
— Ride. Cică se gidilă...
— Inseamnă că nu are apendicită!... Ce zici?
— Tovarășă doctor, bolnavul spune că și tușește...
— Pune-l să tușească mai tare...
Hai, tușește la telefon... tușește ca lumea!... Să iei sirop contra tusei. Trimite mîine pe cineva după o sti-

clă cu sirop... Cum, te doare gîtul? Pune-l pe paznic să-ți privească în gît... Hai, răspunde odată, ce vezi?

Paznicul transformat în felcer se luptă disperat cu noua îndeletnicire:
— Nu văd decît dinți... Limbă... Un omușor...

Doctorița nu mai putu răbda:
— Tilică, tot ești tu aici, repede-te cu mașina și vezi cum arată gîtul bolnavului, că paznicul n-are ochelari și nu vede nimic.

— Mă reped eu, dar nu singur!
— Cum „nu singur”?
— Cu dumneavoastră, adică, tovarășă doctor, că eu nu am învățat decît carburatorul. motorul în genere, și nu gîtul omului. Mă gîndesc cît de greu ar fi pentru noi să reparăm un carburator prin telefon...

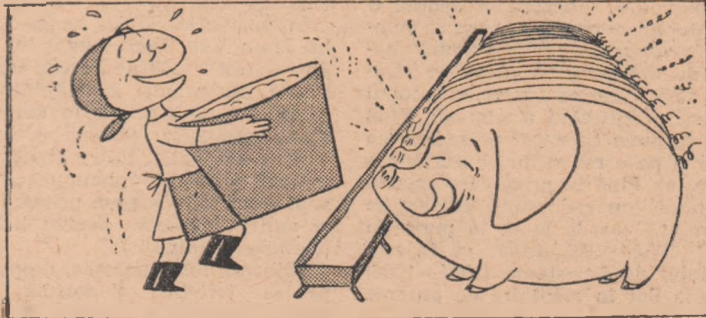
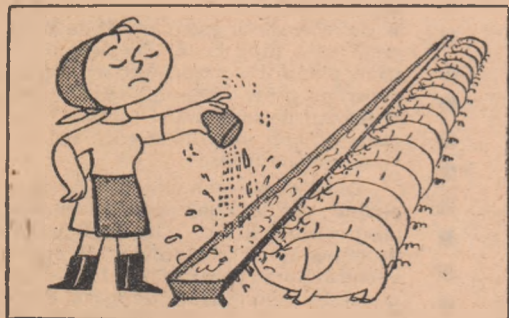
Doctorița nu mi-a spus nimic mie, în schimb s-a răfoit la paznic:
— Ce fel de paznic ești dumneata? Nu te pricepi nici să deosebești amigdalele de laringe... Asta-i! Și data viitoare să nu-ți mai uiți ochelarii acasă!...

Sperăm însă că și doctorița Viorica nu o să mai pună în practică „metoda” ei atît de... „originală”.

TILICĂ

Pt. conf. NICOLAE TAUTU

Porcii îngrijiți de Ana Nicula de la G.A.C. Sintana, raionul Criș, cîștigă zilnic în greutate cîte 300—400 grame

Desen de S. ALEXANDRESCU

FĂRĂ CUVINTE